

[Justitsministeren]

nødvendigt med konkrete aftaler om overførelse.

Men jeg takker for den venlige måde, hvorpå man har modtaget disse to lovforslag, og regner med, at vi efter en gennemgang i udvalget kan gennemføre dem nogenlunde i den skikkelse, de her er foreslået.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagenes overgang til anden behandling

vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

12) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 4:

Forslag til folketingsbeslutning om nedlæggelse af detentionerne under politiets regie.

Af Lenger (VS) m.fl.
(Fremsat 2/10 85).

Sammen med denne sag foretoges den under punkt 13 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

13) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 52:

Forslag til folketingsbeslutning om detentionsanbringelser.

Af Torben Lund (S) m.fl.
(Fremsat 28/11 85).

Forslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

De to beslutningsforslag fra venstresocialisterne og socialdemokratiet indeholder forslag om at nedlægge detentionerne under politiet og i stedet henlægge opgaven med at tage vare på berusede personer til sundhedsmyndighederne. Beslutningsforslaget fra VS

lægger sig ikke fast på, hvordan nyordningen i givet fald skal udformes, mens der i beslutningsforslaget fra socialdemokratiet stilles forslag om at oprette centraldetentioner med lægelig og plejemæssig bistand i de større byer og om at indrette detentionsfaciliteter i tilknytning til de lokale sygehuse i de andre byer.

Efter den gældende ordning er det jo politiet, som har til opgave at tage vare på berusede personer, der er til fare for sig selv eller andre, og politiet foretager årligt ca. 30.000 detentionsanbringelser af berusede personer.

Der er sket dødsfald, men set i forhold til det samlede antal anbringelser må man sige, at der er meget få tilfælde af dødsfald i politiets detentioner. Jeg kan således nævne, at der i København i perioden 1980-84 har været i alt ca. 48.000 detentionsanbringelser, og der er i denne periode sket tre dødsfald. Man må desværre stille det spørgsmål, om dødsfald overhovedet helt kan undgås, hvad der ikke er meget der tyder på at det kan.

Der er her tale om en for politipersonalet meget vanskelig og ubehagelig opgave, og den bliver selvfølgelig ikke mindre ubehagelig af, at der kan indtræde dødsfald eller andre ulykker i forbindelse med detentionsanbringelse. Det er også på den baggrund, politiets organisationer har rejst spørgsmål om ændringer. Jeg synes, man kan sige, at politiet har søgt at løse opgaven på bedst mulig måde.

Som jeg tidligere har givet udtryk for over for folketinget som svar på et spørgsmål, kan det være et problem, om det ikke er rigtigt at overveje en nyordning på området, ikke mindst på baggrund af, at politiet selvfølgelig ikke kan være i besiddelse af den nødvendige lægelige indsigt, som i nogle tilfælde kan være af betydning ved stillingtagen til, hvordan man skal forholde sig over for spirituspåvirkede personer. Altså, spørgsmålet er, om personer med lægeuddannelse skal være med i forbindelse med detentionsanbringelse.

Jeg har tidligere givet udtryk for, at en henlæggelse af opgaven til sundhedsmyndighederne ikke vil støde på nogen modstand fra justitsministeriets side, og jeg er parat til at drøfte dette spørgsmål nærmere. Det er imidlertid min opfattelse, at vi må have problemet grundigt undersøgt, inden vi eventuelt beslutter os til at gennemføre ændringer. Jeg er på forhånd noget skeptisk over for tanken

[Justitsministeren]

om at oprette centrale detentioner. Jeg tror, at det i givet fald vil være mere hensigtsmæssigt at se på, om man i videre omfang end i dag kan drage de lokale sygehuse ind i opgaven med at tage vare på de berusede personer. Det ville også bedre imødekomme det hensyn, jeg talte om før: at man i nogle situationer kan savne en stillingtagen fra personer, der har lægelig baggrund.

Man kommer heller ikke uden om, at en oprettelse af centrale detentioner vil være overordentlig bekostelig. Inden man tager et sådant skridt, bør man derfor undersøge nærmere, om man derigennem reelt vil kunne nedbringe risikoen for dødsfald. Det mener jeg ikke der foreligger noget bevis for i dag.

I den forbindelse kan jeg nævne, at der i oktober måned 1985 efter aftale med indenrigsministeren blev holdt et møde i justitsministeriet med deltagelse af repræsentanter for de forskellige myndigheder, som er involveret i opgaven med de berusede personer. I mødet deltog også repræsentanter for sundhedsstyrelsen, og der blev under mødet fra sundhedsstyrelsens side givet udtryk for stor skepsis med hensyn til, om man ved en ordning med centrale detentioner – og i øvrigt også ved at oprette observationsafsnit på sygehuse – reelt ville kunne opnå nedbringelse af risikoen for dødsfald hos indbragte berusede personer.

Vi må være varsomme med at gennemføre ændringer, som reelt ikke betyder nogen forbedring.

Tanken om at henlægge opgaven med at tage vare på spirituspåvirkede personer til sundhedsmyndighederne er jo i øvrigt slet ikke ny. Den blev allerede overvejet i forbindelse med en betænkning, der blev afgivet af et sagkyndigt udvalg i 1964. Den omstændighed, at der ikke er sket noget siden da, er vel også udtryk for de vanskeligheder, der er med at finde en ordning, der reelt vil være en forbedring.

Men vi deltager gerne i drøftelse af spørgsmålet om, hvorvidt man kan få sundhedsmyndighederne stærkere placeret i forbindelse med den stillingtagen, der er nødvendig ved detentionsanbringelse.

Karen Thurøe Hansen (KF):

Uanset hvor få detentionsdødsfald der forekommer blandt de ca. 30.000 berusede, der anholdes hvert år og puttes i detentionen, forstår jeg udmærket godt politiets følelser med hensyn til deres ansvar over for de indbragte.

Jeg vil også give politiet ret i, at man ikke kan gøre menneskeliv op i penge. Men jeg er alligevel ikke enig med forslagsstillerne – hverken med VS eller socialdemokratiet – i deres beslutningsforslag og de skitserede retningslinjer og løsninger på problemerne.

Jeg kan derimod tilslutte mig justitsministerens forslag om en grundig drøftelse af problemet, i stedet for at man griber til forhastede foranstaltninger, som man måske senere vil fortryde.

Den konservative gruppe kan tilsige et sådant arbejde vor støtte. Det vil forhåbentlig resultere i et tilfredsstillende resultat.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Venstre vil gerne være med til at drøfte de problemer, som de to beslutningsforslag er udtryk for. Venstre tror imidlertid ikke på, at man i øjeblikket kan undvære politiets detentioner fuldstændig.

Der kan derimod være grund til at se på, om ikke overvågningen af detentionerne kan forbedres, og om ikke samarbejdet med sundhedsvæsenet kan intensiveres.

De personer, der damper af i detentionerne, er ikke et klientel, som et sygehuspersonale har nogen mulighed for at sikre, såfremt de pågældende, som det ofte er tilfældet, er genstridige og stærkt generende for omgivelserne. Det er jo faktisk derfor, de bliver indbragt til detentionerne.

Dødsfaldene er ulykkelige, selv om de er få, og selv om vi ikke har bevis for, at alle ville være undgået, om de pågældende havde befundet sig uden for detentionerne, ligesom der også kendes eksempler på, at lægetilsete detentionsanbragte alligevel er afgået ved døden. Dette skal naturligvis ikke være en undskyldning for ikke at gøre tingene bedre.

Det er klart, at politiet ikke angler efter at beholde disse vanskelige og mandskabskrævende opgaver. Men sikkerhedsmæssigt og ordensmæssigt må der stilles de samme krav, hvis man opretter sygehusafsnit til formålet, som der stilles til detentionerne i dag med hensyn til bevogtning af de pågældende.

[Birthe Rønn Hornbech]

Jeg vil derfor spørge forslagsstillerne, hvordan man vil klare det problem. For jeg kan ikke forestille mig, at sygehuspersonalet hverken kan eller vil være politibetjente.

Kunne man ikke i stedet tænke sig, at vi gik en anden vej og indførte regelmæssigt lægetilsyn i detentionerne? På mange politistationer kommer amtslægen i forvejen for at tage blodprøver på spritbilisterne.

Der er sikkert også andre muligheder, som man ikke kan komme i tanker om i dag. Vi mener i venstre, at det er vigtigt, at vi ikke nu lægger os fast på en bestemt ordning, al den stund forholdene i detentionerne og på sygehusene kan være såre forskellige fra politikreds til politikreds.

Venstre er derfor enig med justitsministeren i, at dette spørgsmål kræver en grundig drøftelse og undersøgelse, før folketinget lægger sig fast på en bestemt løsning.

(Kort bemærkning).

Ole Espersen (S):

Det drejer sig, siger fru Birthe Rønn Hornbech, om genstridige personer og personer, der er generende for omverdenen osv. Jeg synes, det er en lidt, skal vi sige kold, jeg vil også sige lidt kynisk bemærkning om de mange tragedier, de, der bliver anbragt i detentionerne, repræsenterer. Jeg synes, den er lidt undervurderende i forhold til de problemer, der ligger bag.

Men det, der kaldte mig herop, var fru Birthe Rønn Hornbechs spørgsmål om, hvordan vi ville klare den situation, at læger og sygeplejersker jo ikke ønsker at være politier. Nej, det ønsker de ikke. Lad mig spørge fru Birthe Rønn Hornbech: er det hendes opfattelse, at politiet ønsker at være læger og sygeplejersker? Det er det, vi sætter dem til at være i øjeblikket.

Ebba Strange (SF):

Jeg vil takke både socialdemokratiet og VS, fordi de har fremsat disse forslag.

Som det er fremgået af justitsministerens indlæg, er spørgsmålet om detentioner i politiets regie noget, vi har diskuteret i hvert fald de sidste 10 år, ja, faktisk de sidste 20 år, hvis vi tager udgangspunkt i det arbejde, der blev gjort allerede i 1964. Det er mit indtryk, at der er en meget bred forståelse for, at detentionsklienter hører mere hjemme i sund-

hedssystemet end i arrestdetentionssystemet. Det er, fordi der meget ofte er knyttet sociale og sundhedsmæssige problemer til den situation, en beruset befinder sig i, når hans adfærd er sådan, at han indbringes i detentionen. Men man skal selvfølgelig også foretage en undersøgelse af, om det er en for stor alkoholindtagelse, der er grunden til hans adfærd, eller der er andre grunde.

Fra SFs side synes vi, at det er vigtigt at få en anden løsning på situationen.

De to forslag adskiller sig ved, at VSerne lægger sig mindre fast på, hvilken løsning vi skal vælge, mens det socialdemokratiske forslag peger dels på centraldetentionen, dels på detentionsfaciliteter i tilknytning til de lokale sygehuse. Jeg synes, at det er værd at overveje. Jeg ved heller ikke, om vi skal have den store centraldetention i København eller vi skal bruge sygehusene. Selvfølgelig er det nødvendigt, at der bliver talt med sygehushemyndighederne, inden vi lægger os fast. At det er vigtigt at få gjort noget ved sagen og få det gjort nu, det synes vi på den anden side, og derfor håber jeg, at resultatet af arbejdet med disse to beslutningsforslag bliver, at der i folketingets retsudvalg, inden samlingen er slut, kan skabes et flertal, der står bag en løsning, som der meget hurtigt kan arbejdes videre med, og som meget hurtigt kan realiseres. Selvfølgelig skal der omstillinger til både det ene og det andet sted, men jeg synes, at vi har diskuteret problemet så længe, at folketinget skylder beruserne, politiet og andre involverede at finde en løsning på det nu.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Ved behandlingen af disse to beslutningsforslag, nr. B 4 og nr. B 52, skal jeg tage udgangspunkt i nogle bemærkninger til VS-forslaget, der som meget tit i disse sager har udmærkede begrundelser og en udmærket gennemgang af problemet.

Jeg vil begynde med det citat, man har af formanden for Dansk Politiforbund, Flemming Bay-Jensen, der siger kort og godt ifølge bemærkningerne: »Dødsfaldene vil fortsætte, hvis man ikke fundamentalt ændrer holdning til problemet«, altså detentionsanbringelse af folk, der i så svær grad er påvirket af spiritus, at de skønnes at være til fare for sig selv eller andre.

[Bernhard Baunsgaard]

Det synes jeg er noget, der gør, at ganske vist lyder det meget besnærende med en grundig undersøgelse, men hvis formanden – og man må jo nok have lov at gå ud fra, at formanden for politiforbundet ved, hvad han taler om – siger: dødsfaldene vil fortsætte, hvis man ikke fundamentalt ændrer holdning, så ligger det snublende nær at sige: hvor mange yderligere dødsfald skal vi afvente?

Ifølge rigspolitichefens kundgørelse er det første, der skal ske, når en spirituspåvirket kommer i politiets varetægt, at politiet skal skønne, om hans tilstand og adfærd gør, at det er nødvendigt at anbringe ham i detentionen. Derefter forlanger man i § 10, stk. 1, at den vagthavende politibetjent skal

- 1) skønne over, om tilstanden – bortset fra at den indbragte har drukket spiritus – kan være forårsaget af sygdom. Man henviser til, at der kan være tale om hjerneblødning, hjernerystelse, insulinchok, epilepsi, malaria, kemiske forgiftninger, f.eks. fra cellulose og triklor, m.v. Hvis han
- 2) har pådraget sig fysiske skader af ikke ringe omfang, skal man være opmærksom på det. Man skal især være opmærksom på ikke umiddelbart synlige skader i hovedregionen. Hvis han
- 3) nærmest er bevidstløs, skal man passe på det, for det kan jo skyldes svære psykiske sygdomme. Hvis der
- 4) foreligger mistanke om, at tilstanden kan være fremkaldt af andre midler end alkohol, skal man også være opmærksom på det.

Det er det, man forlanger at en tilfældig vagthavende politibetjent skal kunne skønne over.

Vi må vist, når vi stilles over for kendsgerningerne, erkende, at dette er en uholdbar tilstand, selv om det måske ikke er så slemt, som formanden for Dansk Politiforbund siger: at det er den sorteste plet i centraladministrationen. Jeg må skønne, at det er rigtigt, hvad ordføreren for SF sagde: vi bør i denne samling kunne træffe bestemmelse om, at noget må ske.

Jeg kan sige i fortsættelse af det, jeg læste op, at man i § 10, stk. 2, i rigspolitichefens kundgørelse siger, at såfremt man ikke mener, at der bliver tale om hospitalsindlæggelse, så kan man bede om lægeundersøgelse,

og det forekommer mig, at det kunne være nødvendigt i betragtning af, hvad man pålægger en politibetjent at skønne over.

Birgith Mogensen (CD):

Når man har læst rigspolitichefens kundgørelse fra 1980 angående detentionsanbringelse af spirituspåvirkede personer, må man erkende, at politiet ikke kan pålægges flere forholdsregler for at forhindre dødsfald, og når justitsministeren som svar på spørgsmål nr. 131 fra retsudvalget i folketingsåret 1984-85 udtaler, at dødsfald under detentionsophold formentlig aldrig helt kan undgås, så må vi konstatere, at en alternativ ordning nok må tilstræbes. Når jeg siger »nok«, er det, fordi jeg tvivler, og det er der mange andre der gør. Ved et møde angående dette problem gav repræsentanter for sundhedsstyrelsen udtryk for tvivl om, hvorvidt en ordning med centrale eller/og sygehusdetentioner reelt kunne nedbringe antallet af dødsfald hos berusede personer.

I perioden 1980-84 blev der i København placeret 48.000 personer i byens detentioner. I denne 4 års periode døde tre personer. Deres berusede tilstand taget i betragtning er dette antal dødsfald ikke enormt stort, men o.k., det er tre mennesker for meget.

Spørgsmålet er: ville disse tre personer alligevel ikke været afgået ved døden, selv om de havde været anbragt på specialafdelinger af den ene eller anden art?

Som sagt, sundhedsstyrelsens repræsentanter turde ikke bestride denne påstand, og det tør CD heller ikke.

I øvrigt er det min opfattelse, at det sidste års debat angående dette problem har gjort politiet og andre befolkningsgrupper mere agtpågivende, måske i så høj grad, at detentionsdødsfald i fremtiden er en saga blot. Personlig tror jeg på nævnte hypotese. Derfor vil CD foreslå, at vi skærper kontrol og statistik på dette område i et år fra 1. april 1986 at regne. Hvis det imod CDs forventning efter det nævnte prøveår viser sig, at de nuværende detentionsforhold fortsat giver dødsfald, må vi hurtigt ændre faciliteterne til anbringelse af meget berusede personer. I så fald har CD sympati for socialdemokratiets forslag, punkt 2 og 3, idet vi mener, at storbyens sygehuse såvel som alle amternes syge-

[Birgith Mogensen]

huse vil være kompetente til at løse opgaven bedst muligt.

Til beslutningsforslag nr. B 4 har jeg ingen kommentarer.

Som sagt, CD går ind for et kontrolleret prøveår under de gældende detentionsbestemmelser.

Inger Stilling Pedersen (KrF):

Kristeligt folkeparti hilser med tilfredshed, at vi har fået disse beslutningsforslag om detentioner. Det er klart, at der er nogle problemer, og de skal løses på en eller anden måde. Vi er tilfredse med den redegørelse, ministeren kom med, og hvor han prøver at vise, at der stadig væk skal arbejdes med det, og heller ikke afviser, at der er noget, der skal tages fat på.

Det, at vi får det frem nu, betyder, at vi i udvalget kan få stillet nogle spørgsmål om disse ting og måske finde frem til en eller anden fælles løsning på problemet.

Detentioner bliver brugt på vidt forskellig måde. Jeg har tidligere arbejdet med det for at finde ud af, om man nogle gange bruger dem helt forkert ved at indsætte personer, som måske er lidt til besvær, og som slet ikke er så berusede, at det var nødvendigt at anbringe dem dér. Men i det øjeblik, der kommer folk ind, som man ikke har nogen mulighed for at styre på anden vis, så er spørgsmålet, om den måde, vi gør det på, er god nok. Om man skal have en person knyttet til politiet, som kan overvåge den indbragte, ved jeg ikke, men det er givet, at i det øjeblik, en person, som både kan være beruset og lide af andre ting, overlades til sig selv, kan der ske ting. Så kan man selvfølgelig sige, at vedkommende måske var død alligevel, men det synes jeg ikke man kan drage ind her, for det giver måske politiet et ekstra ansvar og gør, at de kommer en situation, som man helst ville have undgået. Det er da klart, at jeg meget nødig ville være den, der fik ansvar for en eller anden uden at have den lægelige viden om tingene.

Jeg synes i hvert tilfælde, vi skal hilse med tilfredshed, at forslagene er kommet, og glæde os til, at vi i udvalget kan få set på tingene.

Poulsgaard (FP):

Man får egentlig lyst til at citere: »Du puslingland, der hygger dig i smug...«. Ja men det kan da være ubehageligt at få en skid på, det er da sjovt, så længe man får den på, men når man har fået den på, så kan der være nogle ubehageligheder ved det. Det har vi vel alle sammen prøvet. Men at folketinget nu skal til at spille tid på det også! Jeg synes altså, disse her problemsøgende, problemskabende mennesker i dette land, det er ved at blive for meget barnepigementalitet, der kommer ind i dette her folketing. Ærligt talt, det er da tragisk, at der sker dødsfald, men altså, der vil også ske dødsfald for én, der har drukket for meget, og som går i seng derhjemme, han går i seng i sit værelse. Man kan altså ikke gardere sig 100 pct. i enhver henseende og øse en masse penge ud på, at en mand, han er blevet fuld. Nej, vi står af her, vi vil ikke være med til at fremme disse to forslag.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Hr. Poulsgaard bedes overholde forretningsordenens regler for, hvad man kan sige fra talerstolen.

Ordføreren vedrørende beslutningsforslag nr. B 4, hr. Lenger, har ordet.

Lenger (VS):

Der er jo ingen, der tvinger hr. Poulsgaard til at gå herop.

Jeg vil starte med at sige tak for de indlæg, der har været i denne debat, og med at påpege det, som mange har været inde på: også fra politiets side har der været rejst kritik af de eksisterende regler for anbringelse af berusere. Det forstår vi godt.

Formelt set har politiet ansvaret, men selv om de overholder reglerne til punkt og prikke, vil de ikke kunne hindre, at der fra tid til anden sker dødsfald i detentionerne. Reglerne siger, at de anbragte skal tilses cirka hver halve time, men de fleste ved, at dødsfald i detentionerne netop sker ved, at folk kvæles i deres eget opkast. Det betyder, at de dør i løbet af få minutter, og det kan reglerne ikke hindre, som de er udformet nu.

Lad mig i den forbindelse komme med en bemærkning til fru Birthe Rønn Hornbech, som fremhævede, at der er tilfælde af lægetilsete, som dør alligevel. Ja men situationen er netop den, at selv om man har et lægetil-

[Lenger]

syn, er det ikke et konstant tilsyn, og derfor kan fru Birthe Rønn Hornbechs idé om i stedet at indføre et regelmæssigt lægetilsyn altså heller ikke bruges. Det, der er brug for, er en konstant overvågning, fordi de dødsfald, der sker, sker i løbet af få minutter. Netop den iagttagelse synes jeg er helt central. Første gang, jeg blev opmærksom på den, var i forbindelse med, at formanden for Dansk Politiforbund, Flemming Bay-Jensen, nævnte det under en offentlig debat. Det er virkelig det, det drejer sig om, og det er virkelig det, der afgørende bestemmer, hvilke foranstaltninger der skal iværksættes over for »kunderne« i detentionen.

Jeg tror heller ikke på, at dødsfald i alle situationer kan hindres, som flere har været inde på, men en del kan hindres, fordi vi ved, at de sker på denne måde. Under alle omstændigheder må det være uhyre belastende for den ansvarlige politimand, at der sker dødsfald i detentionen, uanset om han har overholdt reglerne eller ej. Det synes jeg er væsentligt at tage med i denne forbindelse.

Endelig synes jeg, det skal siges til fru Birgith Mogensen og til fru Birthe Rønn Hornbech, at man ikke kan bruge det argument, at der nok er nogle, der dør alligevel. Skulle det nu være kriteriet for, hvornår vi skal indsatte lægehjælp? Det synes jeg er et meget, meget dårligt argument.

Der er to væsentlige forskelle på det forslag, som VS har fremsat, og det, som socialdemokratiet har fremsat.

For det første siger socialdemokratiet i forslaget ikke så meget om muligheden for rådgivning og vejledning for detentionsanbragte. Det er ikke sådan, at hver eneste skal rådgives eller vejledes, men vi mener alligevel, at der blandt detentionsanbragte er overvægt af personer, der ikke bare har haft en lystig aften, der er gået lidt for vidt, men som faktisk har et alkoholproblem, og dér ser vi en mulighed. Når de nu alligevel er i kontakt med offentlige myndigheder, må det være en passende lejlighed til, at man fortæller dem lidt om mulighederne for afvænnning, når de bliver sluppet ud. Det kan ofte være mennesker med alkoholproblemer, sociale problemer eller personlige problemer, og dér synes vi, at afvænningsstilbuddet er et godt tilbud at komme med, og det er også et passende tidspunkt at gøre det på. Netop det punkt havde jeg egentlig forventet at fru In-

ger Stilling Pedersen ville tage imod med kyskhånd.

Det er der ikke nævnt noget om i socialdemokratiets forslag. Det kan betyde, at socialdemokratiet betragter det som en selvfølge, det ved vi ikke noget om, men for os er det i hvert fald meget væsentligt, at den mulighed kommer med i en endelig ordning, og det må selvfølgelig også have den betydning, at der f.eks. skal være en socialrådgiver eller andet passende personale tilknyttet de alternativer, som kommer i stedet for de nuværende detentioner.

En anden forskel i forhold til socialdemokratiets forslag er, at vi, som flere har været inde på, både justitsministeren og fru Ebba Strange, ikke lægger os så fast på, hvad alternativet skal bestå i. Vi synes nok, at det socialdemokratiske forslag er lidt for detaljeret, og det er, fordi vi forestiller os, at opgaven kan løses på mange forskellige måder, og at hver enkelt lokal myndighed må kunne finde den model, som nu passer dem bedst, blot kravet om lægelig, plejemæssig, rådgivnings- og vejledningsmæssig betjening er til stede.

Derfor mener vi ikke, at der skal fastsættes alt for snærende regler fra statens side om, hvornår der skal laves f.eks. centraldetentioner, og hvornår der skal være særlige afdelinger ved de lokale sygehuse. Man forestiller sig, at i mindre byer skal detentionsfaciliteterne knyttes til de lokale sygehuse. Men i mange af de mindre byer findes der faktisk ikke lokale sygehuse. Det synes vi også et problem, man må tage højde for.

Derimod mener vi, at staten skal betale udgifterne, og det er, fordi det hidtil har været en statsopgave. Det skal ikke blot være en ekstra byrde for de lokale sundhedsmyndigheder, som lægges f.eks. på amtskommunerne, men derimod en opgave, som vi siger de lokale myndigheder er bedst til at løse.

Jeg har en yderligere bemærkning til fru Birthe Rønn Hornbechs indlæg. Hun sagde bl.a., at vi ikke i øjeblikket kan undvære politiets detentioner. Det er heller ikke det, forslagene går ud på, hverken vores forslag eller socialdemokratiets forslag. Forslagene går faktisk ud på at finde nogle alternativer, sådan at vi på et tidspunkt inden så længe kan undvære politiets detentioner. Så som en indvending mod forslagene kan jeg ikke rigtig se fru Birthe Rønn Hornbechs bemærkning.

[Lenger]

Så vidt jeg har forstået på debatten, er der et flertal for at gå den vej, som begge forslagene peger på, og det synes jeg er meget positivt. Jeg håber også, at der kommer en løsning ud af det, som ikke blot et flertal står bag, men som næsten alle folketingets partier kan være med til at gennemføre.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Ordføreren vedrørende beslutningsforslag nr. B 52, hr. Ole Espersen, har ordet.

Ole Espersen (S):

Hvis jeg må tage det sidste først, vil jeg sige til hr. Lenger, at jeg tror ikke, der er den forskel med hensyn til rådgivningen, som hr. Lenger nævnte. Vi skriver i vores bemærkninger, at vi lægger betydelig vægt på, at der som led i et socialt og sundhedsforebyggende arbejde tilbydes detentionsanbragte en social og familiemæssig rådgivning. Jeg tror i virkeligheden, at forslagsstillerne både til B 4 og til B 52 er ganske enige om sigtet, og hvad der så er det mest hensigtsmæssige, det må vi prøve at finde ud af i løbet af forhandlingerne i retsudvalget.

Jeg er faktisk ganske enig med formanden for Dansk Politiforbund, når han, således som det allerede er citeret i dag, siger, at en af de sorte pletter i nyere tid er den form for detentionsanbringelse, vi har, og som altså i øjeblikket sker hos politiet. Det er sagt gang på gang fra politiets side, at man føler selv, at det er en opgave, som man ingen rimelige muligheder har for at løse. Jeg synes, at det samfund, som af politiet gang på gang får at vide, at man føler sig ude af stand til på forsvarelig måde, hvor gerne man end ville, at løse opgaven, har en forpligtelse til at finde andre veje.

Så kan man selvfølgelig undre sig over, det har taget så lang tid, for det er et emne, der har været diskuteret i 20 år. Når det har taget lang tid, både under tidligere regeringen og den nuværende regering, skyldes det selvfølgelig, at der er nogle væsentlige praktiske og økonomiske problemer forbundet med det, og det er ikke kun praktiske og økonomiske problemer. Der har i visse kredse hos læger og sygeplejersker været modvilje mod at ændre anbringelsen af disse stærkt berusede mennesker. Det er klart, at det kan give

nogle problemer. Det er dyrt og besværligt, men de problemer må vi søge at løse.

Jeg er egentlig lidt overrasket over, at ikke alle ordførere kunne være enige i sigtet med disse to forslag. Det havde jeg faktisk ventet, men der jo et par stykker, der nærmest har taget klar afstand fra det. Jeg synes, det er overraskende, og jeg synes, det er umådelig svært i princippet at forsvare, at tingene sker, som de gør i dag.

Vi er glade i vores gruppe over, at der nu har vist sig et flertal for, at der skal ske noget afgørende på dette område i løbet af denne folketingssamling, og det er mit håb, at vi ved et samarbejde også med de partier, der har været lidt mere skeptiske i dag, kan nå frem til bred enighed om det. Jeg mener ikke, at den nuværende ordning kan fortsætte på den anden side af denne folketingssamling.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagenes overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg foreslår, at forslagene til folketingsbeslutning henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

14) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 43:

Forslag til folketingsbeslutning om en kriminalpolitisk reform.

Af Ebba Strange (SF) m.fl.
(Fremsat 14/11 85).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Det er et omfattende forslag, socialistisk folkeparti har fremsat. Det er et beslutningsforslag, der lægger op til en, jeg kan igen sige omfattende kriminalpolitisk reform.